

цата. Онеправданото племе заобиколило тулума и готви се да покаже прѣдъ свѣта, че любовта къмъ свободата и чирвиша не е угаснала още въ кучешкия стомахъ.

Всичко изглеждало нагласено за бунтъ, — всичко въодушевено отъ велики идеи; само нѣмало още кой да се качи на трибуната, да запали страстите и да възвѣсти революционния пиръ.

Но не се минало много врѣме, президентътъ отъ махалата на патриаршията, съ оцавена глава, навѣсени вѣжди и дебели мустаци, се задалъ, навлѣзалъ въ събранието, качилъ се на трибуната и запѣлъ пѣсенъта за братството, сир. за „скопяването“. Една силна оппозиция, едно оглушително „долу оратора! долу тоя шпионинъ“ го повалило на масата, и вмѣсто да се скопи народа, операцията била запчната отъ него. Въ тази минута трибуната е заета отъ други шпиони, по-турци и отъ самитѣ турци, които пѣятъ славословия и тогава, когато имъ плюятъ въ очитѣ. Новиятъ президентъ „въодушевилъ“ до такава степенъ кучетата, щото тие се хвърлили съ яростъ върху трибуната, и борбата за чирвиша замязала на гражданска война. „Отъ минута на минута тая борба земаше все по-голѣми размѣри и близу бѣше да замяза и на революцията отъ 1848. година, ако шпионитѣ подъ прѣводителството на Хаджи Иванча Пенчовичъ-ефенди не пристигнаха на разоренитѣ мѣста“.

Прѣди „оверъ шпионътъ“ да издири виновницитѣ на щетата, задалъ се великиятъ османски мжжъ Мидхатъ паша, но, види се, поетътъ да е ималъ голѣмъ страхъ отъ него: той трѣпналъ, пробудилъ се отъ сънь и... благодарилъ на бога и на дявола, че кучето му не е шпионинъ.

Въ една ориентализирана страна шпионството е единъ социаленъ анахронизмъ, една болестъ, която има и своятъ Ескулапъ. Въ „Политическия сънь“ ние виж-